

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Ο Άνδρέας ήταν έξαφρατικά συγκινημένος. Θά ξαναβλέπε την αγαπημένη του, θά την έκανε δική του, γυναικά του...

Τό βατόρι είχε καθιστάσει. Έβγαζε από λιμάνι τὰ μεσάνυχτα. Όσοτο ο Άνεμάς έβρισε αγριωνιάς κι' οδήγησε ο ίδιος τόν Γαλάζη στή προαχμία.

Ο Άνδρέας θέλησε να τόν αποχωρήσει εκεί και να τόν εγκαταστήσει για τή μεγάλη του χαλωση. Μα ο Άνεμάς δεν τόν άφησε μόνον. Μπήκε μαζί του στη βάρκα κι' άνέβηκαν στο βατόρι. Εκεί περίμενε τόν Άνδρέα μια οδοντοή έκλιξη ποιού τού χάλασε εντελώς τó κεφί. Άντικεισε μέσα στο καφέ τής πρώτης θέσεως τόν Λαμπιρή με τή γυναίκα του και στάθηκε διατακτικώς μὴν ξεροντας άν πρόση να φροντίσει για καμλίνα ή να βγί έξω και να περιμένει για άλλο βατόρι. Ο Άνεμάς δεν είχε καταλάβει τίποτα και προσέβενετρε βλέποντας την ταραχή τού Γαλάζη.

— Τι σάς συμβαίνει; τόν ρώτησε.
Ο Άνδρέας τούδειξε με τράτο τó Λαμπιρή.

Ο Άνδρέας στενοχωρήθηκε.
Τι μπορούσε να κάνει ούτσώ; Μπορούσε ν' αποχωρήσει στο Λαμπιρή να ταξιδεύη; Γύρισε λοιπόν στον Άνδρέα και τού είπε:

— Αν σός έλεγα να μείνετε και να περιμένετε τó άλλο βατόρι, θά δοχούσατε;

Ο Γαλάζης έμεινε σιωπηλός.
Νά μείνη μια βδομάδα ακόμα στο νησί, ενώ ο Λαμπιρής γράφε στην Αθήνα; Κι' ή Ρόζα; Πούθε θά την προστάτετε, ποιος θά την προστάσει άν' τó θυμό τού τή λύσα τόν πατέρα της;

— Διστάζετε; είπε ο Άνεμάς βλέποντας ότι ο Γαλάζης σιωπούσε.
Δέν διστάζω καθόλου, είπε ο Άνδρέας. Είμαι αποφασισμένος...

Νά μείνης;
— Όχι, να φύγω.

— Δέν σέ κρατώ διά τής βίας. Αλλά σέφου, φίλε μου, Δέν είνε φρόνιμο να ταξιδεύης μόνος σου, μαζί με τόν άνθρωπο αυτό...

Τι μπορεί να μου κάνει; είπε ο Άνδρέας.
— Είν' ικανός για όλα, αγαπητέ μου.

— Τό ξέρω και γι' αυτό θά γράφωα. Θά προσπαθήσω να μη σενταίρω καθόλου μαζί του σ' όλο τó διάστημα τού ταξιδιού. Έπειτα έξει μαζί τή γυναίκα του και δεν θά τολμήση, έλπιζω, να κάνει φασαρίες.

— Πάντως θά ήταν καλό, παιδί μου, ναζες και συντροφιά. Άν τó ήξερα αυτό θά σπ' έξασφάλιζα έγω έναν καλό συνταξιδευτή...

Τή στιγμή αυτή μια σιλουέτα διεγορήη μέσα στο σκοτάδι και μια φωνή άντηχησε:

— Άντρα...
Ο Γαλάζης γύρισε ξαμωμένος να δή ποιος είνε και βοήθησε μπρος στον Άλχη.

Η χαρά του κι' ή συγκίνηση του τή στιγμή αυτή ήταν τόση, ώστε δεν μπόρεσε να βγάλη λέξι.

Ο Άλχος έδει... Θά οχότανε ασφαλώς άν' την Αθήνα. Θάγε να τού πη νέα. Θά τού μιλούσε για τή Ρόζα.

Οι δύο φίλοι χειροτίσθηκαν με συγκίνηση.
Ο Άνεμάς χαμογέλουσε τούχαριστήμενα.

Είχε πάρει πια τήν απόφασί του. Ο Γαλάζης δεν θά ταξιδεύε μόνος. Ο Άλχος ήταν άν' τους νέους τού νησιού τούς οποίους άγαπούσε κι' έστειλούσε πολύ. Θά τόν παρακάλεσε λοιπόν να ξαναγύριση μαζί με τó Γαλάζη στην Αθήνα κι' αυτός θά δοχότανε, χωρίς άντηχηση.

Γοαθητήσαν κι' οι τρεις σέ μια εφημερή γωνία τού καταστρώματος κι' άρχισαν να μιλούν.

— Έσχόμωνα να σέ βρω, φίλε ο Άλχος στον Άνδρέα. Ανησυχούσαμε τρομερά. Νομίζαμε πως κάτι κακό σού συνέβη. Τώρα όμως που σέ βλέπω με τόν κ. Άνεμά, ησυχάζω...

— Κι' ή Ρόζα; Πού είνε ή

Ρόζα; ρώτησε κι' άρχισα ο Γαλάζης.

Η δεσποινίς Ρόζα, φιλοξενείται στο σπίτι τής φίλης τής Αλχίς και σέ περιμένει...

Ο Γαλάζης άνάσασε κι' άνοχησθησε.
Όλα πήγαιναν καλά.

Αιγηθήσε κατόπιν με δύο λόγια στο φίλο του τί τούζε συμβεί και τόν πληροφορήσε ότι στο βατόρι βρισκόταν αυτή τή στιγμή με τή γυναίκα του κι' ο Λαμπιρής.

Ο Άλχος κατόφισσε.
— Νά πά; ο διάβολος! μουδιάσασε. Θά βγάδι διακόζε ιατροστά μας αυτός ο αγριάνθρωπος;

Επενέβη τώρα ο Άνεμάς.
— Άκουσε, φίλε μου, είπε στον Άλχη. Δέν μπορούμε να έμπούσουμε τó Λαμπιρή να ταξιδεύη. Μπορούμε όμως να λάβουμε τó μέτρο μας. Θά σέ παρακάλεσω λοιπόν να μη αποδυσάστεις στο νησί. Θά σέ παρακάλεσω θεομώς να ξαναγύρισης στον Πειραιά, συνταξιδεύοντας με τόν κ. Γαλάη, για κάθε ένδεχομένο. Λέγεται:

Μ' όλη μου την καρδιά, κ. Άνεμά.

Ελάχριστό, φίλε μου, Σ' ελάχριστό... Ημουν βέβαιος ότι δεν θ' άφινούσαν. Έχω δώσει άρετά χρομια στην κ. Γαλάζη. Θά σάς γιάσω για όλα σας τά έξοδα και για να ξαναγύρισης στη Νάξο. Έτσι θά είμαι ήσυχος, ότι δεν θάγανε περιπέτειες στο ταξίδι...

Μήλησαν άρετά ακόμα.
Ο Λαμπιρής δεν τούζε είχε άντιληφθεί.

Έτέλε τó βατόρι άρχισε να σφραζή. Θ' άφινε σέ λίγο τó λιμάνι...

Ο Άνεμάς χαιρέτησε τούς δύο φίλους, ελόγησε τόν Γαλάζη και τή στιγμή, τόν παρακάλεσε να τού γράψη νέα του άν' την Αθήνα και κατέβηκε στη βάρκα του.

Οι δύο φίλοι μάλς έμειναν μόνι απόμασιν να καταγγόνιν στο καφέ τής Β' θέσεως. Έκει θά μιλούσαν με τήν ησυχία τους, χωρίς να τούς έννοχόση κανείς και χωρίς χωρίς να τούς άντιλήφθ ή Λαμπιρής.

Έτσι άπηχε έλπις να τού ξεφύγουν και να μη τούζε λάχη κάβο καθόλου.

Κάνανε όμως τούς λεγαμώσους τούς χωρίς τόν ξενοδόχο. Γιατί μάλς μίλησαν στο καφέ κι' άρχισαν να μιλούν, μια σπιά στάθηκε έξω από τήν πόρτα.

Οι δύο φίλοι σηκώσανε τα μάτια τους και κούταζαν να δούν ποιος είνε.

Με τήν πρώτη ματιά ποθορήσαν όμως έμειναν κι' οι δύο σαστισμένοι.

Έξω από τήν πόρτα έστεζε και τούς κούταζε άγρια και βλοσυρά ο Γαλάζης.

Ο Άλχος χαμώλεσε τά μάτια του με στενοχώρια.

Ο Γαλάζης όμως έκανε τó άντιτίθο.

Σηκώθηκε απότομα ελάνος, προχώρησε ως τήν πόρτα και στάθηκε μπρος στο Λαμπιρή, χωρίς να χαμώλεση τó βλέμμα του, κούταζόντας τόν άπειλητικά.

Οι δύο άνδρες έμειναν έτσι άλιμωσενταξιδευμένοι άρετά λεπτά.

Ο Άλχος άντηχησε. Σηκώθηκε και στάθηκε πλά στον Άνδρέα. Τι θά συνέβαινε άραγε;

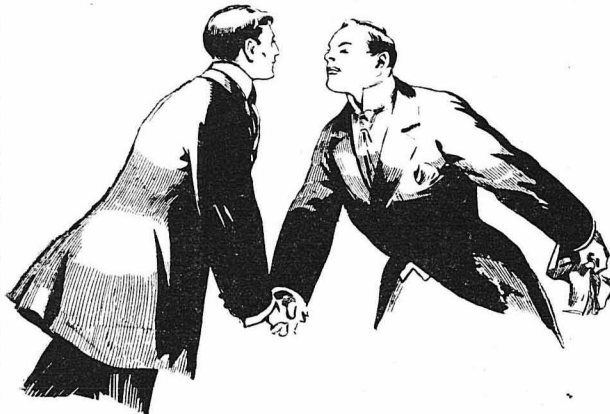
Όχι ο Λαμπιρής, ούτε ο Γαλάζης μιλούσε. Βοιζόντουσαν, θαρροές, με τά μάτια, τρωγόντουσαν με τά μάτια, πιστολιζόντουσαν με τά βλέμματα...

Τέλος, ο Λαμπιρής νικήθηκε να φύγη.

Έκαμε ένα βήμα προς τή πύση, μια ξαναγύρισε άμείσος και με φωνή ποδύγωνε θαρροές μέσα από σπύλιο, βογγητή, πόνομη, γεμάτη λύσσα και μανία, είπε στον Άνδρέα:

— Άκουσε, παιδί μου, άκουσε τά λόγια που θά σού πώ... Άκουσε τά κάρφωστα στο μναλό σου! Δέν θά γίνης ποτέ, άνωξ, ποτέ, άντρας τής κόρης μου, εκτός άν έγω, ο Νότης Λαμπιρής λείψω άν' τόν κόσμο... Άκουσες;

(Άκούσθη!)

Οι δύο φίλοι χειροτίστησαν με συγκίνηση...